

FINS QUE CALLIN

Tres vegades li havia demanat de parar. Tres vegades! No una, ni dues, no, TRES! Però aquest era un cagarrut. Normalment una vegada era suficient. En algunes ocasions dues, i en casos excepcionals, com aquest, tres.

Ella estava ben farta. I ell, ell pensava que era molt graciós, com s'havia passat tota la nit rient de les seves bromes a costa d'ella, i els seus amics, tots rient, quina gràcia. Ell segurament pensava que era una persona extraordinària, inventar-se totes aquelles paraules per descriure el seu aspecte físic, aquella deformació que tenia a la cara després de tenir un accident de cotxe quan tenia dotze anys. Quin vocabulari més sofisticat va utilitzar i com volia demostrar que era intel·ligent, sí, estava tan convençut de la seva intel·ligència que ho havia de demostrar a tothom. Quina superioritat. Fins i tot l'havia seguit pel carrer continuant amb les seves bromes, deixant els seus amics al bar.

Doncs, no hauria d'haver-la seguit, va cometre un error, potser no era tan intel·ligent com pensava, si t'avisen tres vegades i de totes maneres segueixes, no, no és exactament una mostra d'intel·ligència.

Ella l'estava mirant. Estava plorant?

—Estàs plorant, artista de paraules?

L'home va aixecar el cap. Els seus llavis ja s'havien assecat, és el que passa sempre, els llavis s'assequen primer. Era a punt de trencar-se. Ella ho reconeixia. La seva ira havia desaparegut, no tenia cap expressió a la cara. Estava cansat. I de què? No havia de treballar. De fet, els últims dos dies no havia fet res, res de res. Només havia d'estar a la seva caseta al fons del jardí. Totalment gratuït. Sense obligacions. Sense cost.

Li costava entendre'l bé, tenia la veu molt fluixeta. Mare de Déu, quin exemplar més feble aquest. Com havia cridat al principi quan va recobrar la consciència: "Que volia sortir. Que li anava a pegar una palissa quan sortís!"

Llavors ella li va contestar amb veu burleta que era a punt de deixar-lo sortir, però ara la feia dubtar. Ell no va veure la gràcia. Llavors va començar a dir que tenia set, molta set, volia beure.

—Si us plau —va suplicar— tan sols vull una mica d'aigua.

—Què et penses, que tinc un bar aquí? Què sóc la teva cambrera privada? Era la seva broma habitual. A ella li feia gracia, però a ell no.

—El sentit d'humor és el primer que desapareix —va pensar.

Cridar, queixar-se, suplicar, plorar, amenaçar, sempre el mateix. Tot el dia. Tots ho feien. Sobre tot parlava de beure. Moltes vegades demanava aigua. I es queixava del seu cap. Li feia mal, tenia una ferida i sortia sang. Li preguntava si s'havia tornat boja. Parlava de centenars de coses. També va dir que ja no tenia gràcia aquesta situació. Sí, de veritat, això va dir. Que no tenia gràcia.

—Tens raó —ella li va contestar— ja fa temps que no té gràcia.

Va afegir que era bo que comentés això, perquè justament la pèrdua de la gràcia havia estat la raó de construir aquesta caseta. Fa anys. La caseta al fons del seu jardí, insonoritzada. Amb un espai separat per a ella, per poder observar. No, per a nens no, ella no era una bèstia, era una persona molt educada, només per a aquesta classe d'adults.

S'havia tornat pà·lid.

—No es la primera vegada que ho fas?

—No.

—Doncs, esta`s completament trastocada. No sóc el primer que aquí.....?

—No.

—Però, quantes vegades has.....?

—Doncs, deixa'm pensar. Set, tu ets el número vuit.

—Set? Set vegades has.....? Doncs ets més boja que no pas em pensava.

—Sí, tens raó. Però tu ets al costat equivocat de la caseta, jo no.

—I què has fet amb ells?

—Esperar.

—Esperar?

—Sí, esperar, tinc molta paciència.

Els seus ulls es van omplir de pànic. Ja havia arribat el moment del saber. Saber el que anava a passar. Però encara ho estava negant, no ho podia acceptar encara.

—Esperar a què? —va preguntar.

Ella ho va sentir a la seva veu, ell era a punt d'assabentar-se.

—Fins que callin.

—Fins que callin?

Els seus ulls van recuperar una mica d'esperança.

Clar, ara pensava que tindria una oportunitat. Ara ho preguntaria, ho feien tots.

Si em callo, doncs.....? Faria la pregunta i rebria la contestació.

Llavors hi hauria silenci. Una bona estona. Com sempre. Tan predicable.

Ella el deixaria un moment sol, després tornaria. Per veure la seva reacció. En primer lloc entraria a la fase de pensament. Pensar, no dir res, reflexionar les seves paraules. Haurà dit la veritat? O és tot això una broma?

Alguns havien mirat el seu voltant per saber si hi havia càmeres, com si fos una participació a un programa de televisió.

I llavors és quan s'adonaven de la situació. Podria trigar mitja hora, una hora o més encara, però al final tots se n'adonaven.

És el punt quan s'acaben les amenaces o les bromes. És el moment de decaure. Ningú es pot escapar d'aquest moment.

Ella sabia perfectament com se sentia. Com ella s'havia sentit tantes vegades.

L'assetjament dels companys de classe, l'assetjament del seu germà. Pobret, el seu germà. Aquella vegada que va caure de les escales. Callat per sempre. Els seus pares plorant. Trists. No ho entenien. Ella sí ho entenia.

O aquella companya de classe. Aquella noia tan perfecta, tan guapa. Que sempre es burlava d'ella. Un dia es va suïcidar. O almenys, és el que pensaven quan van llegir la carta d'acomiadament. No, no era un suïcidi. Ella ho havia planejat tot fins a l'últim detall i tot havia anat perfecte. La cara de la noia quan sabia el que li anava a passar. La por en els seus ulls. El saber.

I el professor d'educació física. Les seves mans, aquells dits tan gruixuts, amb les ungles brutes, tocant-la. Despulant-la amb els seus ulls. Amenaçant-la. Dient-li que s'havia de callar el que li feia, no dir res a ningú. Quina gràcia, que ella havia de callar. Com estava equivocad aquell home, era ell qui callaria per sempre.

I van seguir uns quants més. Accidents inexplicables. Desaparicions inexplicables. Però, ella ho sabia. Ho sabia tot.

La pregunta, ja és aquí la pregunta. La pregunta que surt amb dificultat. Li costa parlar. Ella pensava en tots aquells moments de desgràcia de la seva vida, no va sentir la pregunta de debò, però inconscientment sabia com era la pregunta.

—Fins que callin —va dir amb un somriure mentre es va aixecar i va sortir de la caseta.

A la porta va girar el cap per observar-lo una vegada més. Una última mirada. L'home, dèbil, a terra, els ulls apagats.

—Un dia, com a màxim —va pensar.

On havia deixat la pala.....?